

Пиер Певел

---

**ПАРИЖ НА ЧУДЕСАТА**

Том първи

**ВЪЛШЕБСТВОТА НА АМБРЕМЕР**

София, 2017

Преводът е направен по изданието:  
**Pierre Pevel**  
**Le Paris des Merveilles**  
tome 1, Les Enchantements D'Ambremer  
Bragelonne

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Bragelonne 2015

© Недка Капралова, превод, 2017  
© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0157-4





Имало едно време един Париж на чудесата...

*Тук се подреждат декорите на един Париж, който почти никога не е съществувал.*

Приказките от едно време, както и невероятните създания, които ги вдъхновяват, си имат родина. Тази родина се нарича Другият свят. Не я търсете на никоя карта, дори тя да е на хиляда години. Другият свят не е нито страна, нито остров, нито континент. Другият свят е... един свят, повярвайте ми. Там живеят феите и еднорозите, змейовете и драконите. Там процъфтяват градове и царства, за които си мислим, че са от легендите. И всичко това се случва във време, което тече различно.

Този свят е съседен на нашия. Някога са били толкова близо, че от време на време са се докосвали. Тогава се раждали временни преходи, скрити пътища, които ги свързвали, паянтови мостове над пропастта, която – обикновено непреодолима – разделяла световите. Така някой, който се разхождал, можел да срещне на завоя на забутана пътечка тъжна фея, галеща голям бял елен със забита в хълбока му стрела; или някой овчар, докато вървял покрай поток, изведнъж откривал по-нататък красива долина, която отмъстителността на зъл магьосник била обрекла на вечна зима; или пък, улисан в търсене на славата, някой самотен рицар преминавал проблясващата завеса на водопад и оттам потеглял към непознати страни, където го очаквали приключения. Колцина били преживели такива случки? Колко ли поети и менажери са разказвали за тези пътувания? Достатъчно много, за да ги чуем. Твърде малко, за да им повярваме. Още в древността разумните хора отричали съществуването на Другия свят и неговите чудеса. Те и днес усърдно продължават да искат да оцветяват сънищата ни в сиво...

Но да забравим лошите и да се върнем към Другия свят. Той наистина съществува и замалко не успя да промени Историята. Защото какво ли щеше да се случи, ако вместо да се отдалечат завинаги, този свят и неговата магия – тъкмо обратното – се бяха приближили? Какво ли щеше да стане, ако по повелята на благоприятно подреждане на звездите или по каприз на съдбата Другият свят свободно беше разпрострял влиянието си над Земята, за да я изпълни с чудеса, които с времето да започнем да приемаме като нещо съвсем обикновено?

С ваше позволение нека допуснем, че е станало така, и да се пренесем в началото на ХХ в. във Франция. И по-точно в нейната столица. Какво виждаме? Първо пред очите ни се разгръща един познат, живописен, стародавен Париж – Париж от времето на Бел епок. Това е Париж на Големите булеварди и на сградите, построени в стила на барон Осман, на павираните улици и на газовите улични фенери, на бедняшките квартали, където май нищо не се е променило от времето на Видок. Но това е и Париж на първите автомобили, на триумфа на Ар нуво, на феята Електричество, която все още си показва едва върха на носа. По стените има нарисувани реклами – с огромни букви те възхваляват бисквитите „Льофевр-Ютил“, гумите „Мишлен“ и бонбоните за смучене „Лажони“. Господата носят гордо засукани мустаци, бомбета, сламени шапки; дамите са облечени в корсети, поли и фусти, обути са в боти с копчета. Тук-там лъскави автомобили вече пърпорят сред файтоните, омнибусите, конските трамваи, ръчните колички, велосипедистите и неустрашимите пешеходци. На гарите грамадни парни локомотиви хрчат, кашлят и хъркат, а от свиренето им, когато потеглят, огромните покриви дрънчат. От височината на своите двадесет години кулата на господин Айфел гледа как насреща ѝ една базилика, приличаща на торта, се издига на върха на Монмартър. Тук-там разцъфват козирки от зелен чугун като цветя от стъкло – те пазят входовете на градската железница, която продължава да се разраства под земята от времето на Всемирното изложение, поставило началото на века, но и на нова ера.

С две думи толкова за Париж, какъвто е бил. Сега си представете...

Представете си рояци пъстроцветни птици, кацнали между водоливниците на Нотр Дам; представете си, че на „Шанз-Елизе“ листата на дърветата разпръскват в тъмнината мека златисто-жълта светлина; представете си сирени в Сена; представете си по една нимфа във всеки фонтан, по една дриада във всяка градинка; представете си смеещи се върби, които прихват от смях; представете си крилати котараци – малко педантични, спорещи на философски теми; представете си Венсенската гора, населена от таласъми, скрити под големите долмени; представете си зад тезгясите в кафенетата гномове с навити ръкави на ризите, накривени каскети и фас зад ухото; представете си, че Айфеловата кула е построена от бяло дърво, което пее на лунната светлина; представете си малки пъстроцветни дракончета, които гонят насекомите по тревата в Люксембургската градина и захвапват във въздуха серните кристалчета, които децата им подхвърлят; представете си стогодишни дъбове – мъдри и разговорливи; представете си един еднорог в парка „Бют-Шомон“; представете си Кралицата на феите, която отива на опера в „Ролс Ройс Силвър Гост“; представете си също тъмни заговори, няколко луди учени, двама-трима зли вещици и частни клубове за джентълмени магьосници.

Представете си всичко това и ще получите (малка) представа за Париж на чудесата...

*Пиер Певел*





## ПРОЛОГ

Теглен от цялата мощ на огромния си парен локомотив, експресът, свързващ Санкт Петербург и Варшава, се носеше в звездната нощ като сяпало чудовище и изглеждаше така, сякаш нищо не може да го спре. Тази тъмна маса се движеше сред полските села и надалеч от него се носеха шумове като от механична ковачница, а при приближаването на гарите свиреше стържещо, преминаваше през тях, без да намалява, изпълаваше околността с ужасна врява, а после изведнъж настъпваше поразителна тишина, в която се вихреха облаци пламтяща сгурия, които постепенно угасваха.

Беше почти полунощ и всичко изглеждаше странно спокойно в спалното купе на първа класа, където пътуваше баронеса Дьо Сен-Жил. Тук се усещаше само леко поклащане, което не дразнеше, а по-скоро полюшваше приятно, докато звуците отвън трудно проникваха през лакираните дървени части, кожените тапицерии и кадифето на завесите. На една масичка малка сребърна лъжичка подрънкваше между чинийката и чашката от чаен сервиз. Макар и затворена, вратата на тоалетната потропваше в рамката си в ритъма на дискретните движения.

Седнала в един ъгъл, подреден като скамейка, Изабел дьо Сен-Жил четеше на светлината на лампа, чийто пламък леко трептеше. Беше много красива и не по-малко елегантна. Беше висока и слаба, талията ѝ беше пристегната в корсет, който я принуждаваше да стои изправена и в същото време подчертаваше очарователните ѝ закръглениости, още беше облечена в бежовата рокля с кремав турнюр, с която беше отишла да вечеря – сама – във вагон-ресторанта. Но беше свалила шапката си, гъстата ѝ червеникава коса, изпъстрена с руси кичури, беше вдигната в изискан кок, от който по тила ѝ се спускаха няколко

къдрички. Потънала в четивото си, младата жена дълго остана неподвижна, само от време на време прелистваше страницата, а златистата светлина галеше деликатния ѝ профил. После кръсотоса крака сред шумоленето на коприната. Показа се красива ботинка, която повдигна полата и краищата на богатата фуста, които започнаха да се полюшват в ритъма на влака.

Изведнъж фитилът на лампата, понеже беше много къс, се сгърчи и угасна, а купето потъна в тъмнина. Без да се замисля, Изабел дьо Сен-Жил небрежно щракна с пръсти. И точно когато пламъкът послушно се появи отново, някой почука на вратата.

– Да?

– Аз съм, шефке – каза един сподавен глас.

Баронесата вдигна очи, в погледа ѝ се четеше спокойна увереност. Ирисите на очите ѝ бяха като корона от червеникав кехлибар, в който проблясваха изумрудени искри.

– Добре, Люсиен... Влез – каза тя.

Появи се едно създание, което в гръб можеше да мине за малък човек. Беше по-скоро хилаво, високо едва метър и петдесет, носеше скромен костюм и добре лъснати обувки и държеше бомбето си в ръка. Но Люсиен Лабрикол не принадлежеше към човешкия род. Той беше гном, за което освен ръстът му свидетелстваха големите му бадемови очи, изпъкналите скули, устата без устни и липсващата брадичка. Но най-вече пясъчният цвят на лицето му беше типичен за неговата раса. Друга черта, обща за всички гномове – очите му блестяха хитро.

– Не сте си легнали – установи той, като затвори вратата.

– Както виждаш – не.

Люсиен изглеждаше разтревожен.

– Какво става? – спокойно попита баронесата. – Сериозно ли е?

– По-скоро да, шефке. Улисиенко е по петите ни.

– А, голяма новина.

– Не. Искам да кажа, че не е далеч.

– Така ли?

Гномът забеляза лека ирония в тона ѝ.

– Знаехте ли?

Изабел дьо Сен-Жил направи неопределено движение с ръка.

– Това е предимството, когато си имаш работа с мъже, първо, и второ, с военни – те са предвидими... Налей ми една чаша, ако обичаш.

Люсиен проследи погледа на баронесата, която гледаше към масичката и сервиза за чай. Вдигна чайника и установи, че не тежи.

– Празен е – каза той.

– Не, не. Наливай.

Той се подчини и димяща струя от най-добрия „Кенилуърт“ потече в чашата. Гномът се усмихна дискретно и леко поклати глава.

– Една бучка захар?

– Да, моля.

Люсиен подаде чашата, след като я сложи на чинийката. Докато разбъркваше чая с лъжичката, Изабел дьо Сен-Жил рече:

– Слушам те.

– Ами, ето какво. Един от келнерите във вагон-ресторанта ми каза...

– Французин ли е?

– Още по-хубаво, от Батиньол е!

– Светът е малък – отбеляза баронесата.

После продължи:

– И какво?...

– Ами една телеграма до началник-влака чакала на последната гара. С нея се заповядвало да намалят скоростта и да направят кратко, непредвидено спиране в едно селце, чието име не разбрах, но доколкото мога да преценя, то съвсем не е далеч.

– От което стигаш до заключението...

– Че Улисиенко и неговите куки ще са там! – оживи се Люсиен. – И ще се качат, за да ни заловят на място.

– Изводът ти е съвсем правилен – каза баронесата и отпи глътка чай. – Впрочем струва ми се, че намаляваме...

\* \* \*

ТОВА ДОСТА ТРУДНО МОЖЕШЕ ДА се нарече гара. Просто спирка за снабдяване с продукти, изгубена наред селата, с перон покрай линията само от едната страна, паянтов навес, барака и

цистерна с вода. В мрака се различаваха по-тъмните очертания на отдалечена ферма и няколко дървета, чиито силуети се открояваха на хоризонта.

По набраздения с коловози път с голяма скорост и силно дрънчене се носеше открит „Даймлер“. Внезапно колата излезе от пътя, качи се на рампата на перона, направи завой и спря, гумите изскърцаха, а двойният сноп светлина от фаровете сякаш шибна с камшик пейзажа. В задната част на колата, притиснати един до друг, стояха четирима въоръжени руски войници с пушки, изправени между коленете им. Полковник Улисиенко от тайната царска полиция седеше на предната седалка до шофьор, когото защитните очила и каската с козирка правеха неузнаваем. Улисиенко беше около петдесетгодишен, висок и сух, лицето му приличаше на острие на нож, посивялата му коса беше късо подстригана. Носеше цивилен костюм, но всичко у него – от суровото държане до строгостта на физиономията му – издаваше военен от кариерата.

Полковникът се изправи веднага с ръце, вкопчени в предното стъкло, и впери стоманеносивите си очи на североизток. Още преди да го види, чу как влакът намали скоростта си и ледена усмивка присви устните му.

*Навреме – помисли си той.*

И докато влакът Санкт Петербург – Варшава приближаваше, Улисиенко заповяда на войниците си да слязат, после и той самият слезе. Влакът се движеше съвсем бавно, скоро се изравни с перона и петимата мъже се качиха на задната платформа на последния вагон, когато той се изравни с тях. Тогава началник-влакът, който ги чакаше, изсвири, после се наведе и размаха един фенер по посока на машинистите.

Влакът веднага тръгна и увеличи скоростта си.

\* \* \*

– ДОБРЕ – ПРОДУМА ЛЮСИЕН Лабрикол, докато гледаше как експресът се отдалечава. – А сега?

Беше сложил бомбето на главата си и се мъчеше да повдигне един огромен куфар. Застанала близо до перона, Изабел дьо

Сен-Жил също наблюдаваше влака, който се губеше в далечината. Беше облякла дълго червеникавокафяво палто в тон с украсата на шапката ѝ и носеше издута пътна чанта.

– Сега – каза тя – ще се възползваме от автомобила, който полковник Улисиенко любезно остави на наше разположение.

Гномът се извърна към перона. Наистина „Даймлерът“ не беше помръднал и фаровете му продължаваха да осветяват част от нощната тъмнина. Но шофьорът беше там. Беше се опрял на каросерията, очилата висяха на врата му, а каската беше вдигната на челото и той тъкмо си палеше цигара.

– А той? – попита Люсиен.

– А, той ли? – отвърна баронесата закачливо. – Сигурна съм, че той ще ни закара където пожелаем.

И напълно естествено тръгна напред, стъпи на перона и се приближи до светлината на фаровете.

– Свободен ли сте? – попита тя.

– Разбира се, госпожо баронесо – отговори шофьорът с присмехулния акцент от Белвил.

Невярващ, Люсиен бързо отиде при тях.

– Огюст? Огюст, ти ли си това?

– Ами да, Люлю – отвърна другият с добродушна усмивка. – Аз съм!

– Но аз си мислех, че ни чакаш във Варшава!

– Ами, как да ти кажа...

Огюст Ман беше як мъж, макар и доста позакръглен, и надвишаваше гнома с няколко глави. Грабна багажа с лекота и го натовари в сандъка отзад. Люсиен обаче не преставаше:

– Не че се съмнявам в твоите таланти, но се питам как успя да измамиш Улисиенко и останалите. Защото те говориха с тебе, нали?

– Да – отвърна Огюст на руски.

– И ти какво направи?

– Подчинявах се, когато трябваше да се подчинявам, и отговарях, когато трябваше да отговарям. Но това не се случва често с военните.

– На руски?

– Че как!

– И откога проговори руски? – учуди се гномът.

Без да отговори, Огюст се обърна към Изабел дьо Сен-Жил и каза:

– По този повод, шефке... Не бихте ли могли да направите нещо за мен? Защото вече не знам на какъв език мисля...

– Не се тревожи – успокои го баронесата. – Ефектите от магията скоро ще изчезнат. След няколко часа няма да знаеш и дума руски.

Качиха се в колата, като баронесата се възползва сама от комфорта на задната седалка.

– Кажй, Гюс, ще ми дадеш ли да покарам? – попита Люсиен.

– Кой е с хубавата каска?

– Ти.

Огюст се намръщи, уж че съжالياва, ала очите му се смееха, и вдигна рамене.

– Кой каквото си заслужи – заяви той и седна зад волана. – Какво следва по-нататък в програмата, шефке? Във Варшава ли отиваме?

– Не. Много е опасно. Курс на юг.

– Австрия?

– Да. Ще минем границата при Краков. И оттам Виена, Бавария... и Париж.

– Ах... – въздъхна Люсиен замечтано. – Париж... Най-сетне!

Огюст подкара колата широко усмихнат.

– Напред! С кола към нови *патила*!

На вас, които четете тези страници, несъмнено това дрънкане ще ви се стори свършено досадно. Такова поне беше мнението на Изабел дьо Сен-Жил, която обаче се усмихна снизходително и удобно се облегна назад. А Люсиен Лабрикол поклати глава и тихо възрази:

– Не беше нужно, Огюст... Не, не беше нужно...